

*"Po setmění raději
zůstaňte doma.
Městu vládnu
nemrtví..."*

(RACHEL CAINE

Slavnost bláznů

UPÍŘI Z MORGANVILLE – KNIHA ČTVRTÁ

BROKILON

Rachel Caine

FEAST OF FOOLS

Copyright © 2008 by Roxanne Longstreed Conrad

Translation © 2014 by Renata Heitelová

Cover © 2014 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2014 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-212-9 (PDF)

ISBN 978-80-7456-213-6 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7456-214-3 (ePub)

ISBN 978-80-7456-215-0 (mobi)

Rachel Caine

Slavnost bláznů

Upíři z Morganville
kniha čtvrtá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2014

Rachel Caine
v nakladatelství Brokilon

Cyklus Upíři z Morganville

Prokletý dům

Ples mrtvých dívek

Půlnoční ulička

Slavnost bláznů

*Pán hrůzovlády **

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

*Cestovatelům v čase, kteří mě pohánějí kupředu...
A P. N. Elrodové, ona ví proč.*

Poděkování

*Kniha by nespatriřila světlo světa bez pomoci Sondry
Lehmanové, Josefiny Corstenové, Sharon Samsové
a mých přátel v LSG Sky Chefs.*

*Děkuji také Lucienne Diverové a Anne Bohnerové, bez
kterých bych... však vy víte!*

Doposud se událo

Claire Danversová mohla jít na Caltech. Nebo možná na MIT. Mohla si vybrat skvělou univerzitu... ale její rodiče se trochu obávali poslat vykulenou šestnáctiletou holku do velkého světa. Zvolili proto kompromis a vybrali na jeden rok bezpečné místo – Texaskou prérijní univerzitu, malou školu v Morganville, vzdáleném jen něco přes hodinu jízdy autem od domova.

Problém číslo jedna: Morganville není takové, jak na první pohled vypadá. Je posledním bezpečným útočištěm pro upíry, a není tedy zase tak bezpečným místem pro lidi, kteří se sem vydají za prací či za vzděláním. Upíři vládnou městu... a každému, kdo v něm žije.

Problém číslo dvě: Claire si udělala nepřátele, mocné nepřátele, jak mezi lidmi, tak mezi upíry. Jejími spolubydlíci jsou teď Michael Glass (čerstvě přeměněný upír), Eva Rosserová (jednou provždy gotička) a Shane Collins (jehož nepřítomný otec je lovec upírů). Claire je ta obyčejná... nebo by byla, kdyby se důvěrně neseznámila s tajemstvími Morganville. Začala pracovat pro Zakladatelku – upírku

Amélii – a spřátelila se s jedním z nejnebezpečnějších a zároveň nejohroženějších upírů – Myrninem.

A když už si Claire myslí, že se nic horšího nemůže stát... stane se.

Do města zavítal Améliin upírský otec a netváří se vesele. A když papá není šťastný... tak ani nikdo jiný.

1

Claire si jen stěží dokázala představit, že by se dnešní den – dokonce i když přihlédla k tomu, co se v Morganville dá považovat za standardní – mohl vyvíjet ještě hůř... Ale upíři, kteří je drželi jako rukojmí, dostali chuť na snídani.

„Snídani?“ zopakovala Claire. Zalétla pohledem k oknu v obýváku, jen aby se ujistila, že, ano, je pořád venku tma. Čím dál černější tma.

Všichni tři upíři se na ni zadívali. Jako by nebylo už dost zlé, že jí věnovali pozornost dva upíři, které jí nikdo nepředstavil – muž a žena, oba až děsivě krásní. Když ještě navíc jejím směrem zaletěly studené staré oči pana Bishopa, zatoužila se skrčit a schovat do kouta.

Vydržela ten pohled celých pět vteřin, než uhnula očima. Jeho úsměv skoro cítila.

„Snídaně,“ pronesl měkce, „je něco, co se jí ráno. Ráno pro upíry neznamená svítání. A já mám rád vajíčka.“

„Smažená, nebo volské oko?“ zeptala se Claire a snažila se skrýt nervozitu. *Neřekni volské oko. Ani nevím, jak správně*

udělat volské oko. Proč jsem to vůbec navrhla? Neřekni volské oko...

„Smažená,“ odpověděl a Claire si oddechla úlevou. Pan Bishop seděl v obývacím pokoji v pohodlném křesle, kde většinou sedává Michael, když hraje na kytaru. Na rozdíl od Michaela v něm ale pan Bishop seděl, jako by to byl trůn. Částečně to tak působilo i proto, že všichni ostatní stáli – Claire vedle svého kluka Shanea, který se jí postavil ochranně po boku, opodál se drželi za ruce Eva a Michael. Claire rychle kmitla očima na Michaela. Vypadal... klidně. Jasně, byl rozzlobený, ale aspoň se zdálo, že se ovládá.

Mnohem větší starosti jí dělal Shane. Bylo o něm dobře známo, že jedná rychleji, než myslí, alespoň co se týká bezpečí osob, na nichž mu záleží. Vzala ho za ruku a on jí věnoval spěšný, temný, nečitelný pohled.

Ne, ani zdaleka si jím nebyla jistá.

Tok jejích myšlenek jako studená sprcha přerušil hlas pana Bishopa. „Pověděla jsi Amélii, že jsem přijel, děvče?“

To byl první požadavek pana Bishopa – měli dát vědět jeho dceři, že přijel do města. *Jeho dceři?* Amélie – šéfová upírů v Morganville – nepůsobila dostatečně lidsky na to, aby mohla mít rodinu. Dokonce ani tak děsivého příbuzného, jako byl pan Bishop. Připomínala spíš stvoření z ledu a křišťálu.

Čekal na odpověď a Claire s ní honem přispěchala. „Volala jsem jí. Spadlo to do hlasové schránky.“ Snažila se, aby to neznělo bojácně. Bishop se zamračil.

„Předpokládám, že to znamená, že jsi jí nechala vzkaz.“ Claire mlčky přikývla. Bishop netrpělivě zabubnoval prsty na boční opěradlo křesla. „Dobrá tedy. Budeme čekat, a zatím se najíme. Vajíčka, smažená, jak jsem řekl. Taky bychom si dali slaninu, kávu...“

„Sušenky,“ protáhla žena opírající se o křeslo. „Miluji sušenky. A med.“ Její hlas se táhl líně jako sirup, neznělo to úplně jako jižanský přízvuk, ale zároveň jakoby trochu ano.

Pan Bishop na ni shovívavě pohlédl, jako když se lidé dívají na oblíbené mazlíčky. Oči se jí ledově třpytily a pohybovala se tak elegantně a tiše, že bylo na první pohled jasné, že není člověk. Ani se to nesnažila skrývat, jako se o to pokoušeli někteří upíři v Morganville.

Žena se pořád usmívala a upírala tmavé oči na Shanea. Claire se její chtivý pohled vůbec nelíbil.

„Sušenky,“ přikývl pan Bishop s úsměvem. „Dopřeji ti i masovou šťávu, dítě.“ Když se otočil zpátky na ně čtyři, úsměv mu z tváře zmizel. „Běžte to zařídit. Hned.“

Shane popadl Claire za ruku a v podstatě ji do kuchyně táhl. Přestože pospíchal, byl tam Michael první a tlačil Evu do dveří. „Hele!“ protestovala Eva. „Snažím se jít!“

„Čím rychleji, tím lépe,“ popohnal ji Michael. V jindy andělském obličejí měl žraločí výraz, a jakmile byli v kuchyni, zavřel dveře. „Takže... nemáme moc možností. Uděláme přesně to, co řekne, a budeme doufat, že jakmile se sem Amélie dostane, tak tohle všechno vyřeší.“

„A já myslel, že velkej zlej krvesaj seš teď ty,“ řekl Shane. „Je to tvůj dům. Jak to, že je prostě nemůžeš vyhodit?“ To byla rozumná otázka a Shane ji dokázal položit tak, aby to neznělo jako výzva. Tedy, ne úplně. Claire si uvědomila, že v kuchyni je chladno – jako by v celém domě klesala teplota. Zachvěla se.

„To je složité,“ odpověděl Michael. Otevíral dvířka kuchyňské linky a vytahoval věci, aby připravil kávu. „Jo, je to náš dům,“ – zdůraznil slovo *náš*, všimla si Claire, „ale když odvolám Bishopovo pozvání, stejně nám nakope zadky, to ti zaručuju.“

Shane se opřel o sporák a založil si ruce. „Jen jsem předpokládal, že bys měl být na domácím hřišti silnější než oni...“

„Měl bych. Jenže nejsem.“ Michael nasypal do filtru několik lžiček kávy. „Nehovej se jako kretén zrovna teď – nemáme na to čas.“

„Kámo, o to jsem se ani nesnažil.“ Claire poznala, že tentokrát mluví pravdu. Michael to zřejmě slyšel taky a pohledem se Shaneovi omluvil. „Pokouším se odhadnout, v jak hlubokém hnoji trčíme. Neobviňuju tě, chlape.“ Shane na vteřinu zaváhal a pak pokračoval: „Jak to poznáš? Jestli máš, nebo nemáš šanci?“

„Když se setkám s jiným upírem, vím, jak si proti němu stojím. Kdo je silnější a kdo slabší. Jestli ho můžu porazit v souboji, kdyby na něj došlo.“ Michael nalil vodu do kávovarů a zapnul ho. „Poznám, že proti těmhle nemám sebelepší šanci. Ani proti jednomu, natož všem třem, dokonce ani s podporou domu. Tohle jsou zlí parchanti, kámo. Pravá síla temnoty. Budeme potřebovat Amélii nebo Olivera, abychom to zvládli.“

„No,“ řekl Shane, „takže jsme v obrovské hromadě hnoje. Dobré vědět.“

Eva ho odstrčila z cesty a začala vytahovat z linky pánevky a hrnce a hlučně s nimi třískala. „Jestli nebudeme bojovat, měli bychom začít připravovat snídani,“ navrhla. „Claire, dojdi pro vajíčka, když jsi nás pasovala na dobrovolné kuchaře.“

„Lepší než nás nabídnout jako snídani,“ podotkl Shane a Eva si odfrkla.

„Ty, mistře,“ řekla a zapíchla prst do hrudi v obnošeném triku, „ty udělej masovou šťávu.“

„Chceš nás všechny zabít, že jo?“

„Zmlkni. Já připravím sušenky a slaninu. Michaeli...“ Otočila se a koukla na něj velkýma tmavýma očima, které díky silné černé lince vypadaly jako z anime. „Nachystej kávu. A myslím, že bys měl jít na výzvědy. Promiň.“

Přikývl. „Půjdu se mrknout, co dělají, až to tady dokončím.“

Přidělit Michaelovi povinnosti baristy a zvěda byl dobrý nápad, ale na ostatní tři tak zůstalo víc práce a nikdo z nich nebyl zrovna šéfkuchař. Claire zápasila se smaženými vajíčky,

Eva šeptem proklínala slaninu, a ať už Shane připravoval cokoli, jako masová šťáva to opravdu nevypadalo.

„Můžu pomoci?“

Ten hlas všechny vylekal. Claire se otočila ke kuchyňským dveřím. „Mami!“ Věděla, že to zní vyděšeně. Vždyť taky byla vyděšená. Úplně zapoměla na své rodiče – přišli s panem Bishopem a jeho přátelé je uklidili do nepříliš používaného salónku v přední části domu. Mezi všemi těmi děsivými věcmi, které se tu udály, byl na předním místě Bishop.

Její matka stála v kuchyňských dveřích, malinko zmateně se usmívala a vypadala... zranitelně. A unaveně.

„Paní Danversová!“ Eva k ní přispěchala a dovedla ji k jídelnímu stolu. „Ne, ne, jen připravujeme... no, jídlo. Nejedli jste, že? A co pan Danvers?“

Její matka – teď skutečně vypadala na svých dvačtyřicet, což se jindy snažila maskovat – se zdála unavená, roztěkaná a jakoby mimo. Taky se tvářila ustaraně. Kolem očí a rtů měla vrásky, kterých si Claire nikdy dřív nevšimla, a to ji vyděsilo.

„On je...“ Máma se zamračila a sevřela si hlavu v dlaních. „Ach, bolí mě hlava. Omlouvám se. Co jsi říkala?“

„Váš manžel, kde je?“

„Podívám se po něm,“ nabídl se Michael tiše. Vyklouzl z kuchyně s rychlostí a elegancí upíra – ale on byl aspoň jejich upír. Eva Clairinu mámu usadila ke stolu. Vyměnily si s Claire bezradné pohledy a nervózně si povídaly o tom, že to musela být do Morganville dlouhá jízda, jak je hezké, že se rodiče stěhují do města, a jakou má Claire radost, že je tu bude mít. A tak podobně.

Claire otupěle míchala vajíčka na pánvi. *Toble se nemůže dít. Moji rodiče tu nemůžou zůstat. Ne teď. Ne s Bishopem.* Byla to noční můra, ať se na to dívala z jakékoli strany.

„Můžu vám pomoci s vařením,“ navrhla máma a pokusila se vstát. Eva zaletěla pohledem ke Claire a naznačila: *Řekni*

něco! Claire potlačila záchvat paniky a snažila se dostat hlas aspoň trochu pod kontrolu.

„Ne, mami,“ řekla Claire. „To je v pohodě. Zvládáme to. Hele, připravujeme toho víc, jestli jste s tátou hladoví. Jen seď a odpočívej.“

Její mámě, která je za jiných okolností vládkyní kuchyně a má sklon lidi komandovat i u něčeho tak nezkazitelného jako vaření vody, se očividně ulevilo. „Dobře, zlato. Dej mi vědět, kdybyste chtěli s něčím pomoci.“

Michael otevřel dveře kuchyně a vedl dovnitř jejího tátu. Jestli jí máma připadala unavená, tak táta vypadal... netečně. Zmateně. Mračil se na Michaela, jako by se snažil přijít na to, co se děje, ale proklouzávalo mu to mezi prsty.

„Co se tady děje?“ vyštěkl na Michaela. „Ti lidé tam...“

„Jsou příbuzní,“ přerušil ho Michael. „Z Evropy. Podívejte, je mi to líto. Víím, že jste chtěli pobýt s Claire, ale možná by bylo lepší, kdybyste šli domů a my...“

Odmlčel se a pak se otočil, protože za ním ve dveřích někdo stál. Přišel za nimi.

„Nikdo nikam nepůjde,“ oznámil Bishopův společník a usmál se. „Jsme jedna velká šťastná rodina, že, Michaeli? Jsi Michael, že ano?“

„Cože? To si teď tykáme?“ Michael postrčil tátu dál do kuchyně a zavřel dveře upírovi před nosem.

„Tak. Musíme vás dva dostat odsud,“ řekl Michael Claiřiným rodičům a otevřel zadní dveře, které vedly na dvůr. „Kde máte auto? Na ulici?“

Venku byla temná tichá noc. Nesvítil ani měsíc. Claiřin táta se na Michaela znovu zamračil a posadil se k jídelnímu stolu vedle své ženy.

„Zavři ty dveře, synku,“ vybídl ho. „My nikam nejdeme.“
„Pane...“

Claire se k němu přidala. „Tati...“

„Ne, zlato. Děje se tu něco divného, a já odsud neodejdu, dokud si nebudu jistý, že jste všichni v pořádku.“ Táta

znovu stočil zamračený pohled na Michaela. „Co jsou zač tihle... příbuzní?“

„Takoví, jaké nikdo nechce,“ odpověděl Michael. „Každá rodina má černé ovce. Nezdrží se dlouho. Brzy odejdou.“

„Zůstaneme tedy tak dlouho, dokud tu budou oni,“ řekl otec.

Claire se snažila soustředit na míchaná vajíčka.

Ruce se jí třásly.

„Hej,“ zašeptal Shane a naklonil se k ní blíž. „Uklidni se. Dobře to dopadne.“ Vyzařovala z něj klidná síla, když stál vedle ní a připravoval cosi, co ve skutečnosti nemohla být omáčka. Shaneovo kulinářské umění se totiž omezovalo pouze na chilli. Ale aspoň se snažil, což byla novinka, a dokazovalo to, že jejich situaci bere vážně.

„Já vím,“ hlesla Claire a polkla. Shane se otíral paží o její – zcela záměrně. Kdyby neměl plné ruce, docela určitě by ji objal. „Michael jim nedovolí, aby nám ublížili.“

„Copak jste neposlouchali?“ šeptala důrazně Eva, když se k nim připojila u sporáku. Zamračila se na smažící se slaninu. „Nedokáže je zastavit. Když se o to bude pokoušet, přijde k úrazu. Takže bys možná měla znovu zavolat Amélii a říct jí, aby sem *okamžitě* dopravila svůj mocný zadek.“

„Jo, to je skvělejší nápad naštvat jedinou upírku, která nám *může* pomoci. Hele, nemyslím si, že kdyby nás chtěli zabít, tak by si nejdřív řekli o vajíčka,“ namítl Shane. „A to nezmiňuju sušenky. Když přece požádáš o sušenky, je jasný, že se považuješ za hosta nebo někoho takovýho.“

To se nedalo popřít. Claire se ale přesto pořád chvěly ruce.

„Claire, zlato?“ ozvala se znovu máma. Claire sebou trhla a málem převrhla na sporák pánev plnou vajíček. „Co tu ti lidé doopravdy chtějí?“

„Pan Bishop... no, on čeká na svou dceru, až si ho přijde vyzvednout.“ Nebyla to lež. Ani trochu.

Clairein otec vstal od stolu a přistoupil ke kávovaru, který

právě zapípal. Nalil kávu do dvou hrníčků a odnesl je na stůl. „Dej si kávu, Kathy. Vypadáš unaveně.“ Pronesl to tak laskavě, že se Claire otočila a pozorně se na něj zadívala. Její táta nebyl zrovna citově založený, ale teď vypadal ustaraně, skoro stejně jako máma.

Táta vypil kávu, jako by to byla voda a on právě v horkém odpoledni posekal lán trávy. Máma si ji apaticky osladila, přidala smetanu a teprve pak se napila. Ani jeden z nich už nepromluvil.

Michael sebral hrnky s kávou pro ostatní a vyklouzl z kuchyně. Když se vrátil, zavřel dveře a na chvíli se o ně opřel. Byl bílý jako křída a ztrhaný. Za ty měsíce, co byl proměněný v upíra, ještě nevypadal hůř. Claire přemýšlela, co mu asi tak mohli říct, když vypadá takhle, ale nedokázala si ani tipnout. Něco zlého. Ne, něco hrůzostrašného.

„Michaeli,“ řekla Eva napjatě. Kývla ke Claiřiným rodičům. „Další kávu?“

Přikývl a pohnul se, aby vzal konvici, ale ke stolu se už nedostal. Kuchyňské dveře se rozletěly a dovnitř vešel pan Bishop se svým doprovodem.

Všichni tři upíři, vysocí a nadutí jako šlechta z devatenáctého století, se rozhlíželi po místnosti. Dva mladší upíři byli krásní a děsiví, ale na povel je měl pan Bishop, o tom nebylo pochyb. Když pohledem zabloudil ke Claire, trhla sebou a vrátila se k míchání vajíček.

Upírka prošla kuchyní a ponořila prst do šťávy, kterou připravoval Shane, pak pomalu strčila prst do úst a olízla ho. Celou dobu přitom zírala na Shanea. A Claire si překvapeně a bezmocně uvědomila, že jí Shane pohled oplácí.

„Teď se posadíme k jídlu,“ oznámil Bishop Michaelovi. „Budeš mít to potěšení nás obsloužit, Michaeli. A rozhodnou-li se mě tví mladí přátelé otrávit, vykuchám tě – a věř mi, že když chci, mohu přimět upíra trpět velmi, opravdu velmi dlouho.“

Michael polkl a přikývl. Claire bezděčně zabloudila

pohledem ke svým rodičům, kteří to prostě nemohli přeslechnout.

A taky že ne. „Promiňte?“ Claiřin otec se začal zvedat ze židle. „Vy těm dětem vyhrožujete?“

Bishop se na něj zadíval studenýma očima a Claire zoufale přemýšlela, jestli je horká železná pánev plná smažených vajíček užitečnou zbraní proti upírovi. Její otec se zarazil v půli pohybu.

Ucítla v místnosti jakousi sílu a v očích jejích rodičů se objevil prázdný pohled. Táta se ztěžka složil do židle.

„Už žádné otázky,“ nařídil jim Bishop. „Vaše řeči mě unavují.“

V Claire se vzdouvala temná touha skočit na toho starého zlého chlapa a vyškrábat mu oči. Dvě dlouhé vteřiny ji držel zpátky jenom fakt, že kdyby to zkusila, všichni by skončili pod drnem.

Dokonce i Michael.

„Kávu?“ Eva zoufale prolomila ticho jasným hlasem. Sebrala Michaelovi konvici a snesla se na Claiřinu mámu a tátu jako temný anděl kofeinu. Claire by zajímalo, co si její rodiče o Evě myslí se vším tím bílým make-upem, černou rtěnkou, černě obtaženýma očima a černými vlasy nalakovanými do špiček.

Na druhou stranu ale měla kávu a usmívala se.

„Ráda,“ kývla máma a váhavě jí úsměv oplatila. „Díky, drahoušku. Takže... říkala jsi, že ten muž je tvůj příbuzný?“ Sjela pohledem na Bishopa, který právě odcházel z kuchyně a mířil do obýváku k jídelnímu stolu. Mladší upír zachytil Claiřin pohled a mrkl na ni. Prudce se odvrátila a zaměřila pozornost na Evu a rodiče.

„Ne ne.“ Evin hlas se naplnil strachem. „Je to Michaelův vzdálený příbuzný. Z Evropy, víte. Smetanu?“

„Vajíčka jsou hotová,“ oznámila Claire a vypnula hořák. „Evo...“

„Doufám, že máme dost talířů,“ přerušila ji Eva trochu

moc zoufale. „Ježíši, nikdy jsem si nemyslela, že se na to budu ptát, ale kde je porcelánové nádobí? Máme vůbec porcelán?“

„Myslíš talíře, které nemají otřískané okraje? Jo. Tamhle.“ Shane ukázal na skříňku asi metr nad Evinou hlavou. Podívala se na něj s jasnou výzvou. „Nedívej se na mě... já pro ně nepolezu. Ještě pořád jsem zraněný, víš.“ To byl. Claire na to pod tlakem událostí úplně zapoměla. Jeho stav se zlepšil, ale doma z nemocnice byl teprve pár dní. To bylo sotva dost času na to, aby se zotavil z bodného zranění, které ho málem zabilo.

Což byl další dobrý důvod, aby nečeřili vodu, pokud nebudou bezpodmínečně muset – bez Shanea je totiž jejich obrana vážně v pytli.

Eva vylezla na linku, našla talíře a začala je podávat Claire. Když byly hotovy, Claire vystřídala Shanea ve vaření hrudkovité hmoty, která měla představovat masovou šťávu. Připomínalo to spíš něco, co by mohl vydávat vetřelec.

„Ta holka,“ šeptla Claire Shaneovi.

„Jaká holka?“

„Ta... však víš. Ta vedle.“

„Myslíš tu upírku? Co je s ní?“

„Zírala na tebe.“

„Co na to mám říct? Jsem neodolatelný.“

„Shane, to není legrace. Jen jsem... měl bys být opatrný.“

„To jsem vždycky.“ Což byla totální lež. Shane se zadíval na Claire a ona cítila, jak jí do tváří stoupá horkost. Líně se usmál. „Žárlíš?“

„Trošku.“

„Nemáš důvod. Mám rád, když ženám buší srdce.“ Vzal ji za ruku a zlehka jí stiskl zápěstí. „Jo, tobě buší. A taky docela rychle.“

„Nedělám si srandu, Shane.“

„Ani já ne.“ Přiblížil se, skoro se na ni nalepil. „Žádná upírka nás nerozdělí. Věříš mi?“

Mlčky přikývla. V tu chvíli by ze sebe nevysoukala ani slovo. Jeho oči byly tmavé jako hnědý samet se zlatým lemem. V poslední době se do jeho očí dívala často, ale nikdy si nevšimla, jak jsou nádherné.

Dveře se znovu otevřely a Shane poodstoupil. Michael se nejdříve obrátil s němou omluvou na ně a pak se otočil na Claiřiny rodiče.

„Pane a paní Danversovi, pan Bishop by byl rád, kdybyste s ním povečeřeli,“ oznámil. „Jestli ale musíte jít domů...“

Michael možná doufal, že změnili názor, Claire si však byla jistá, že to se nestane. Dokud si její táta bude myslet, že se děje něco divného, nevezme rozum do hrsti. A taky to tak dopadlo. S hrnkem kávy v ruce se otec postavil. „Taky bych si dal něco k jídlu. Zatím jsem neměl možnost ochutnat vajíčka, která připravila Claire. Kathy? Půjdeš se mnou?“

Nemají o ničem ani poněti, pomyslela si Claire zoufale. Taky byla taková, když poprvé přijela do Morganville. Jasně narážky, a dokonce ani jednoznačné rady nebrala vážně. Možná to spolu s bledou pletí a mírně vlnitými vlasy zdědila po rodičích. Na jejich obranu je však třeba dodat, že si pan Bishop pohrál s jejich myslí.

A máma s tátou se přitom báli o *ni*.

Dívala se, jak rodiče následují Michaela do obývacího pokoje, a pak pomohla Evě naložit vajíčka, slaninu a sušenky na velmi pěkné servírovací tácy. Hrudkovitou omáčku už nešlo zachránit. Nalila ji do mísy a doufala, že to dobře dopadne. Všechno tiše odnesly do jídelny, což byl vlastně jen kout v obývacím pokoji.

Claire znovu udivilo, jak se v domě okamžitě změnila nálada. Nemyslela tím náladu osob uvnitř, ale domu samotného. Právě teď byla ponurá a chladná, nevěstila nic dobrého. Skoro až nepřátelská. Přesto se zdálo, že všechny ty temné emoce směřují na upíry, kteří se sem vetřeli.

Dům byl neklidný a v pozoru. Masivní viktoriánský nábytek se choulil, hrbil a deformoval; nijak vřele a přátelsky

to nepůsobilo. Dokonce i světa jako by potemněla a Claire skoro dokázala vycítit přítomnost jakési síly. Stejným způsobem občas vnímala Michaela, když byl dříve v domě uvězněný jako duch. Chloupky na rukou se jí postavily a naskočila jí husí kůže.

Claire položila vajíčka a slaninu na dřevěný stůl a ustoupila. Nikdo Evě, Shaneovi ani jí nenabídl, aby se posadili, ačkoli u stolu byla volná místa. Zachytila Evin pohled a vykročila zpátky do kuchyně; vděčná, že odtamtud může uniknout. Michael zůstal u stolu a nakládal jídlo na talíře. Obsluhoval. V obličeji měl napjatý výraz a v očích se mu zračil strach. Kristepane, jestli panikaří Michael, pak mají opravdu důvod k obavám.

Jakmile zavřeli dveře do kuchyně, Shane popadl Claire a Evu a zatáhl je do nejzazšího koutu místnosti. „Takže,“ zašeptal, „je to jasné – tohle je čím dál děsivější. Cítíte to?“

„Jo,“ vydechla Eva. „K čertu, myslím, že kdyby měl dům zuby, právě teď by něco drtily. Musíte uznat, že je to boží.“

„Jo, jenže ‚boží‘ nám teď nepomůže. Claire?“

„Copak?“ Několik vteřin na něj tupě zírala a pak vyhrkla: „Ach, no dobře. Jo. Zavolám znovu Amélii.“ Vytáhla mobil z kapsy. Byl nový a bylo v něm rovnou uloženo několik opravdu důležitých čísel. Jedno z nich – vlastně první na rychlé volbě – byl kontakt na Amélii, Zakladatelku Morganville.

Nejvyšší upírka. V podstatě Claiřina šéfová. V Morganville používali termín *Patron*, ale Claire věděla už od začátku, že to byl jen zdvořilejší výraz pro *majitele lidí*.

Hovor znovu spadl do hlasové schránky. Claire zanechala další rychlý, napůl zoufalý vzkaz: „Přijďte, prosím, do domu, potřebujeme pomoc,“ a zavěsila. Mlčky se podívala na Evu, ta si povzdechla, sebrala jí telefon a vytukala další číslo.

„Jo, ahoj,“ řekla, když to někdo vzal. „Potřebuju mluvit se šéfem.“ Následovala dlouhá pauza a zdálo se, že si Eva dodává

odvahu na něco nepříjemného. „Olivero. Tady Eva. Netrap se tím, že mi budeš tvrdit, jak rád mě slyšíš, protože tak to není, ale tohle je důležité, takže si ty kecy ušetři. Počkej.“

Eva předala telefon Claire. Ta se na ni zamračila a mlčky naznačila: *Jsi si jistá?* Eva jí ukázala, ať si vezme telefon.

Claire zdráhavě přijala mobil.

„Olivero?“ Na druhém konci linky uslyšela líný smích.

„Ano?“ Majitel Common Grounds, místní kavárny, měl příjemný hlas, takový, že když se s ním poprvé setkala, myslela si, že je to milý chlápek. „Jestlipak to není malá Claire? Eva to nechtěla poslouchat, ale tobě to povím – je hezké, že se na mě obrácíš, když jsi v zoufalé situaci. Jsi zoufalá, je to tak? Není to přátelské pozvání, že ne?“

„Někdo tu je,“ řekla tak potichu, jak jen to šlo. „V domě.“

Vřelost z Oliverova hlasu zmizela a nahradila ji zřetelná rozmrzelost. „Pokud tam máte lupiče, zavolejte policii. Nejsm vaše bezpečnostní služba. Dům patří Michaelovi. On může...“

„Michael s tím nic nezmůže a nemyslím si, že bychom měli zavolat policajty. Tenhle chlap tvrdí, že se jmenuje Bishop. Chce mluvit s Amélií, ale nemůžu se jí dovolat...“

Oliver ji přerušil. „Držte se od něj dál,“ řekl a jeho hlas nabyl na ostrosti. „Nic nepodnikejte. Nic *neříkejte*. Vyříd to svým kamarádům, obzvlášť Michaelovi, ano? Na tohle nemáte. Najdu Amélii. Udělejte, co vám říká, *cokoli* vám řekne, dokud nepřijdeme.“

Oliver zavěsil. Claire zamrkala na ohluchlý telefon, pokrčila rameny a podívala se na kamarády. „Řekl, že máme pokračovat v tom, co děláme,“ oznámila jim. „Poslouchat rozkazy a čekat na pomoc.“

„Fantastická rada,“ poznamenal Shane. „Připomeň mi, abych pro případy jako tenhle nachystal pod dřez příruční kufřík na boj s upíry.“

„Dopadne to dobře,“ chlácholila ho Eva. „Claire má náramek.“ Popadla Clairino zápěstí a zvedla ho. Měla

na něm připevněný třpytivý identifikační náramek s Améliiným symbolem místo jména. Označoval ji coby něčí majetek, za někoho, kdo upsal svůj život, tělo i duši upírovi výměnou za ochranu a dohled. Nechtěla to udělat, ale v danou dobu se to zdálo jako jediná možná volba, jak ochránit kamarády. Obzvláště Shanea, který si to u upírů rozházel.

Věděla, že náramek s sebou nese rizika, alespoň však zavazoval Amélii (a možná i Olivera), aby ji bránila proti jiným upírům.

Teoreticky.

Claire strčila mobil do kapsy. Shane ji chytil za ruce a lehounce po nich přejížděl prsty. Ten něžný pohyb ji uklidňoval a na chvílku jí navodil pocit bezpečí.

„Dostaneme se z toho,“ řekl. Když se ji ale pokusil políbit, škulbl sebou. Jemně se ho dotkla rukou na bříše.

„Bolí tě to.“

„Jenom když se skloním. Kdy ses vlastně tak zmenšila?“

„Před pěti minutami.“ Převrátila oči a hrála hru s ním, ale pořád si dělala starosti. Podle morganvillských upírských pravidel by měl být Shane během rekonvalescence před upíry v bezpečí. V nemocnici mu na zápěstí dali bílý plastový náramek s velkým červeným křížem a ten měl zajistit, že každý upír bude vědět, že je mimo hru.

Otázka zní, jestli jejich návštěva hraje podle pravidel. Pan Bishop možná ne. Nebyl z Morganville. Byl někým jiným. Někým mnohem horším.

„Shane, myslím to vážně. Jak ti je?“ zeptala se šeptem, aby to dolehlo jen k jeho uším. Prohrábl jí vlasy a políbil ji na temeno hlavy.

„Jsem v pohodě,“ odpověděl. „Chce to víc než jenom lotra s vystřelovacím nožem, aby Collins dodýchal. Na to se spolehni.“

Jenže tentokrát čelili někomu sakra mocnějšímu, a Shane to věděl.

„Neproved' žádnou hloupost,“ nabádala ho. „Nebo tě zabiju sama.“

„Sakra, holka, kam se vytratila bezvýhradná láska?“

„Už mě unavuje navštěvovat tě pořád v nemocnici.“ Dlouze se mu zadívala do očí. „Ať už tě napadlo cokoli, nedělej to. Musíme počkat. Musíme.“

„Jo, všichni *upíři* to tvrdí, tak to asi musí být pravda.“ Claire vadilo, že Shane to slovo vyslovuje s takovou nenávistí. Když to říkal, vždycky pomyslela na Michaela, jak trpěl, když Shaneova nenávist vzkypěla. Michael se *nechtěl* stát upírem a snažil se s tím žít, jak nejlépe dokázal.

Shane mu to nijak neulehčoval.

„Poslouchej.“ Shane vzal její obličej do dlaní a vážně se jí zadíval do očí. „Co kdybyste odsud vypadly, ty a Eva? Nepozorují nás. Budu vás krýt.“

„Ne. Neopustím svoje rodiče. Neopustím ani tebe.“

Neměli čas dál to rozebírat, protože z obývacího pokoje sem dolehla obrovská rána. Kuchyňské dveře se rozletěly a Michael jimi pozpátku vevrávorál dovnitř. Pod krkem ho držel ten hezký mladý upír, který přišel s Bishopem, a přirazil ho ke zdi. Michael s ním bojoval, ale bylo mu to k ničemu.

Druhý upír rozevřel chřtán a zavrčel. Velké dlouhé upířské špičáky vystřelily jako zavírací nože. Michaelovy špičáky taky. Claire podvědomě couvla k Shaneovi.

Shane zařval: „Hej! Pusť ho!“

Michael zasyčel: „Ne!“ Shane ale samozřejmě neposlouchal, a ani Claiřina ruka na rameni ho nezastavila.

Co ho však zadrželo, byla Eva, která svírala velký oškli-vý nůž. Střelila po Shaneovi varovným pohledem, pak se otočila a namířila nůž na upíra, jenž svíral Michaela. „Ty! Hned ho pusť!“

„Až se omluví,“ vyštěkl upír a pro zdůraznění znovu s Michaelem praštil o zeď; tak tvrdě, že všechno v místnosti, co bylo ze skla, zařinčelo. Ne... nebylo to tím nárazem,

způsobila to drobná vibrace vycházející přímo z místnosti. Ze zdi, z podlahy... z domu. Jako varovné zavrčení.

„Raději bys ho měl pustit,“ řekla Claire. „Copak to necítíš?“

Upír se na ni zamračil, a přestože měl rozšířené zorničky, přimhouřil ty hezké zelené oči. „Co to provádíš?“

„Nic,“ odpověděla Eva a zamávala nožem. „Ty za to můžeš. Domu se nelíbí, jak zacházíš s Michaelem. Teď od něj ustup, než se přihodí něco zlého.“

Myslel si, že blufují – Claire mu to viděla na očích – ale taky neměl důvod pokoušet štěstí. Pustil Michaela a pohrdavě zkrřivil plné rty. „Dej to pryč, ty trubko,“ křikl na Evu, a než stačila zamrkat, vyrazil jí nůž z ruky. Provedl to tak prudce, že nůž proletěl místností a zabodl se do zdi. Eva si ruku sevřela, schovala ji za zády a vycouvala od něj.

„Omluv se,“ zařval na ni. „Pros, ať ti odpustím, že jsi mi vyhrožovala!“

„Polib mi!“ vyhrkla.

Upírovy oči zazářily jako tekutá láva. Skočil po Evě. Michael se pohnul rychleji, než ho kdy Claire viděla, jako by se rozplynul, a cizinec se svalil na sporák. Zapřel se o něj oběma rukama. Claire slyšela, jak to zasyčelo, když se dlaněmi dotkl rozpálených plotýnek. Upír vztekle zařval bolestí.

Tohle skončí opravdu špatně a nemůžou tomu *nijak* zabránit.

Shane popadl Evu za rameno a Claire za ruku a strčil je do rohu za kuchyňský stůl, kde byly trochu chráněné.

Michael si musel poradit sám, pral se však mimo svou váhovou kategorii s někým, kdo bojoval spíš jako divoká šelma než jako člověk.

Netrvalo to dlouho, možná několik vteřin, než Michaelovi došly síly. Cizinec praštil Michaelem o zem a skočil na něj. Špičáky se zaleskly. Teplota v kuchyni klesla na bod mrazu; byla tu taková zima, že Claire viděla, jak jí od úst stoupá

pára, když vyděšeně oddechovala. Ty nízké vibrace začaly nanovo: talíře, hrnky i hrnce řinčely.

Eva vykřikla a snažila se osvobodit ze Shaneova držení. Ne že by něčemu pomohla...

Zadní dveře se otráslly a po jednom silném úderu se roztrhly. Zámky praskly, jako když se láme led, a po místnosti se rozletěly dřevěné třísky.

Oliver, druhý nejděsivější upír ve městě (někdy i první), se tyčil v zadních dveřích a hleděl dovnitř.

Byl vysoký, postavu měl jako běžec, samé šlachy a ostré hrany. Dnes večer odhodil obvyklou masku milého chlapíka. Byl v černém a vlasy měl stažené do culíku. Obličej měl jako vytesaný z mramoru.

Otevřenou dlaní plácl do vzduchu mezi dveřmi a narazil na pevnou bariéru. „Hlupáci!“ vykřikl. „Pusťte mě dovnitř!“

Cizinec se zasmál a vytáhl Michaela do sedu. Špičáky se zablýskly těsně nad jeho krkem. „Udělej to, a já ho vysaju dosucha,“ řekl. „Víš, co se stane. Je moc mladý.“

Claire nevěděla, ale bylo jí jasné, že z toho nekouká nic dobrého. Možná by to nepřežil.

„Pozvi mě dál,“ zopakoval Oliver hlasem, z něhož mrazilo. „Claire. Udělej to, hned.“

Otevřela ústa, ale byla přerušena.

„Není třeba,“ pronesl ledový ženský hlas. Kavalerie konečně dorazila.

Amélie odstrčila Olivera stranou a prošla neviditelnou bariérou, jako by tam žádná nebyla – což nebyla, ne pro Amélii, která technicky vzato byla stavitelkou a majitelkou domu. Tentokrát ji nedoprovázeli žádní poskoci ani strážé, ale podle způsobu, jakým překročila práh, nebylo pochyb, že tu velí ona, a ne Oliver.

Jako vždy připomínala královnu. Byla ustrojená do dokonale ušitého žlutého hedvábného kostýmku a světlé vlasy měla vyčesané. Seděly jí na hlavě jako oslnivá koruna a přidržovaly je zlaté a diamantové jehly. Amélie nebyla

nijak zvlášť vysoká, ale její aura vyzařovala moc jako tika-
jící bomba. Oči měla chladné a doširoka otevřené, veške-
rou pozornost soustředila na cizího upíra, který ohrožoval
Michaela.

„Nech toho kluka na pokoji,“ řekla. Claire od ní nikdy
neslyšela takový tón, vůbec nikdy, a i když nebyl určen
jí, zachvěla se. „Zřídka zabívám našince, ale budeš-li mě
pokoušet, Françoisi, tak tě zničím. Varuji tě jenom jednou.“

Upír zaváhal jen na vteřinu, pak Michaela pustil. Michael
plnou váhou spadl na zem. François se elegantně postavil
tváří v tvář Amélii.

A pak se uklonil. Claire moc často neviděla muže se kla-
nět, ale tato úklona podle jejího názoru postrádala respekt.

„Paní Amélie,“ pronesl a špičáky ukryl v dásních. „Čekali
jsme na vás.“

„A bavili jste se přitom na můj účet,“ doplnila. Claire se
zdálo, že ani nemrkla. „Pojď. Chci si promluvit s panem
Bishopem.“

François se uculil. „Jsem si jistý, že on si stejně tak přeje
mluvit s vámi. Tudy.“

Amélie se prohnala kolem něj. „Znám svůj dům,
Françoisi. Nepotřebuji průvodce.“ Ohlédla se přes rame-
no na Olivera, který dosud tiše stál ve dveřích. „Pojď dál,
Olivere. Později tvé pozvání zruším, abych naše mladé přá-
tele ochránila.“

Povytáhl obočí a překročil práh. Michael se právě posa-
dil. Oliver k němu napřáhl ruku, ale Michael ji nepřijal.
Vyměnili si pohledy, z nichž Claire přeběhl mráz po zá-
dech.

Oliver pokrčil rameny, překročil ho a následoval Amélii
a Françoise do vedlejší místnosti.

Když se kuchyňské dveře zavřely, Claire si zhluboka
oddechla a uslyšela, že Eva a Shane také. Michael se bolesti-
vě přetočil na nohy, opřel se o zeď a potřásl hlavou.

Shane mu položil ruku na rameno. „Jak seš na tom,

kámo?“ Michael vztyčil palec, na cokoli jiného byl příliš otřesený. Shane ho poplácal po zádech a popadl Claire za límec košile, když chtěla proběhnout kolem něj ke dveřím. „Kampak, kampak, Blesku. Co si myslíš, že děláš?“

„Jsou tam moji rodiče!“

„Amélie nedovolí, aby se jim něco stalo,“ řekl Shane.

„Uklidni se. Tohle není náš boj, a ty to víš.“

Zrovna Shane rozdával rozumy? Páni. Copak byl den naruby? „Ale...“

„Michaeli. Pomoz mi. Řekni jí něco.“

Michael i jako upír lapal po dechu, ale přikývl. Pohled zatím nezaostřil. „Jo,“ vysoukal ze sebe. „Jsou v pořádku. Kvůli tomu po mně François vystartoval. Postavil jsem se totiž mezi něj a tvou mámu.“

„Šel po mojí mámě?“ Claire vystřelila ke dveřím, a tentokrát ji Shane málem neudržel.

„Kámo, tohle nebyla zrovna pomoc, jakou jsem si představoval,“ vytkl Shane Michaelovi a obejmul Claire oběma pažemi, aby ji udržel. „No tak, klid. Amélie je tam s nimi a ty víš, že to má pod kontrolou...“

Claire to věděla. Jenže pak ji napadlo, že Amélie je klidně schopná považovat její rodiče za přijatelnou ztrátu, pokud by to pomohlo jejím záměrům. Dokonce i Claire pro ni byla občas postradatelná. Shane ji ale nepustil, dokud mu nevrázila loket do břicha. Ucítla, jak zakolísal a uvolnil sevření. Neuvědomila si, co provedla... dokud nezahlédla rudou linku na jeho tričku. Shane ztěžka dosedl na nejbližší židli.

Praštila ho do místa, kde měl bodnou ránu.

„Zatraceně!“ zasyčela Eva a vytáhla Shaneovi tričko, aby odhalila jeho hrudník a břicho, které bylo samá modřina. Bílými obvazy prosakovala čerstvá krev. Claire ji dokonce cítila...

...a jako by se ocitla ve snu nebo v noční můře, otočila se na Michaela.

Pohled už najednou neměl rozostřený. Ne, oči měl vytrěštěné a velmi, opravdu velmi děsivé. Obličej měl nehybný a bílý. Vůbec nedýchal.

„Zastavte to krvácení,“ zašeptal. „Rychle.“

Michael měl pravdu. Shane byl jako návnada v žraločí nádrži a Michael byl jedním ze žraloků.

Shane na něj zíral, zatímco Eva zkoušela, zda jsou obvazy těsné. „Myslím, že je to dobré, ale musíš být opatrný,“ řekla. „Obvazy se musí vyměnit. Možná sis roztrhl stehy, nebo tak něco.“ Přehodila si Shaneovu paži přes ramena a pomohla mu vstát. Shane pořád sledoval Michaela. Zdálo se, že Michael není schopný odlepit oči od zakrváceného obvazu na Shaneově břiše.

„Dal by sis?“ zeptal se Shane. „Jen to zkus, pijavice.“ Byl skoro tak bledý jako Michael, výraz ve tváři měl napjatý a vzteklý.

Michael se dokázal usmát. „Nejsi můj krevní typ, kámo.“

„Ach, zase odmítnutý.“ Divokost ze Shaneových očí však trochu ustoupila. „Promiň.“

„Dobrý.“ Michael se na minutku otočil k zavřeným dveřím. „Povídají si. Hele, půjdu tam a přivedu tvoje rodiče, Claire. Chci, aby byli spolu ti, co...“

„Dýchají?“ doplnil Shane.

„Jsou v nebezpečí,“ dokončil myšlenku Michael. „Za minutu jsem zpátky.“ Na okamžik zaváhal a pak dodal: „Zkuste mu to obvázat, zatímco budu pryč.“

A vzápětí byl venku ze dveří. Pohyboval se nepřírozeně rychle, jako by to pro něj byla úleva dostat se z dosahu pachu Shaneovy krve. Claire polkla a vyměnila si s Evou pohledy. Připadalo jí, že je Eva stejně otřesená jak ona, ale ve vteřině si uvědomila priority. „Dobrá. Kde je lékárníčka?“

„Nahoře,“ odpověděla Claire. „V koupelně.“

„Ne, je tady dole,“ opravil ji Shane. „Přemístil jsem ji.“

„Cože? Kdy?“

„Před pár dny,“ upřesnil. „Došlo mi, že bych ji měl mít někde po ruce, když jsem obvykle ten, kdo potřebuje ošetřit. Koukni se pod dřež.“

Eva ho poslechla a vylovila velkou bílou kovovou krabicí s červeným křížem. Otevřela ji a vytáhla obvazy. „Sundej si tričko.“

„Jde ti jenom o moje břišáky.“

„Zmlkni, posero. Triko dolů.“

Shane zabloudil pohledem ke Claire, přetáhl si triko přes hlavu a hodil ho na stůl. Claire ho vzala, dala do dřezu a namočila ve studené vodě. Pozorovala, jak Shaneova krev zabarvuje vodu do růžova. Nechtěla se dívat, co dělá Eva. Z pohledu na zranění, které Shane utrpěl, když bránil jiné lidi – ji a Evu – se jí nedělalo dobře.

„Hotovo,“ prohlásila Eva o několik minut později. „Raději bys neměl zakrvácet ty pěkné čisté obvazy, nebo ti pověším na krk cenovku a vystavím tě na rohu, ať si pijavice pošmáknou.“

„Ty seš ale potvora,“ poznamenal Shane. „Díky.“

Mrkla na něj a poslala mu pusu. „Jako by si holky s tebou nehrály rády na sestřičky, no ne?“

Claire překvapil nevítaný osten žárlivosti. *Eva?* Ne, Eva ho jen jako obvykle škádlila. O nic nejde, ne? Ona není... neudělala by to. Prostě ne.

Claire ždímalala triko, až ji bolely ruce, a pak ho zmáčkla mezi dvěma ručníky, aby se co nejvíc vysušilo. Zatímco Eva schovávala nepoužité pomůcky zpátky do krabice, Claire podala mokré triko Shaneovi a pomohla mu ho přetáhnout přes hlavu a hrudník. Nedokázala odolat – a upřímně, ani se nesnažila – a přejela mu prsty po holé kůži. Vlastně to provedla co nejpomaleji.

„Moc příjemné,“ zašeptal jí Shane do ucha. „Jsi v pohodě?“

Claire přikývla. Jemně jí zvedl bradu a pozorně studoval její obličej.

„Jo, v pohodě.“ Mírně otřel rty o její a podíval se za ni na dveře, které se právě otevřely.

Vešel Michael s Clairinými rodiči v závěsu. Kámen, který Claire celou dobu tlačil na srdci, o pár centimetrů poklesl.

Rodiče byli zaražení. Mračili se, jako by zapomněli na něco důležitého. Když se matka podívala na Claire, dívka vykouznila úsměv.

„Neměli jsme večeret?“ zeptala se máma. „Už je dost pozdě, ne? Chtěli jste vařit, nebo...“

„Ne,“ odpověděl Michael. „Jdeme ven.“ Sebral klíče od auta z háčku u dveří. „Všichni.“

2

Morganville pro lidi bez upírských chutí nenabízí moc možností kam zajít na pozdní večeři, ale poblíž kampusu je pár míst, kde mají otevřeno nonstop. Po docela krátké, ale nepohodlné jízdě v Michaelově velkém autě s tmavými skly se šestičlenná skupinka usadila neméně nepohodlně u jednoho stolu.

Hamburgery chutnaly dobře, ale Claire se na jídlo nedokázala soustředit. Pozorovala lidi před bistroem. Na parkovišti postávalo několik skupinek studentů; hlasitě se smáli a ignorovali bledé kolemjdoucí. Upíři jí připomínali lvy, kteří sledují pasoucí se antilopy a čekají, až jedna nebo dvě zůstanou pozadu.

Chtěla ta děcka varovat, ale nemohla. Zlatý náramek na zápěstí jí to nedovoloval.

Nápor rodičovské konverzace musel snášet Michael, jak se ostatně dalo čekat. Zlepšil se v tom a měl na lidi kolem sebe uklidňující vliv, takže všechno vypadalo... úplně normálně. Claiřini rodiče si nepamatovali přesně, co se v domě stalo, Claire proto usoudila, že na ně uplatnil vliv pan

Bishop. Nenáviděla pomýšlení, že si pohrál s jejich myslí, ale na druhou stranu se jí ulevilo. O jednu starost méně.

Bohatě jí stačil otcův postoj k Shaneovi.

„Takže,“ řekl táta, zatímco předstíral, že se plně věnuje dušenému masu, „kolik že ti je, synku?“

„Osmnáct, pane,“ odpověděl Shane co nejzdvořileji. Tímhle už si prošli. Několikrát.

„Víš, že mé dcerce je jenom...“

„Skoro sedmnáct, ano, pane, vím.“

Táta se zamračil ještě víc. „Šestnáct a je pod zákonem. Nelíbí se mi, že bydlí v domě s partou teenagerů poblázněných hormony – bez urážky, chápu, že to s ní myslíš dobře, ale já byl také kdysi mladý. Teď, když jsme ve městě a máme vlastní dům, bude pravděpodobně lepší, aby se Claire přestěhovala k nám.“

Tak tohle Claire *nečekala*. Zírala jako blázen. „Tati! Ty mi nevěříš?“

„Zlato, to s tím nemá nic společného. Tady jde o to, že bych měl důvěřovat dvěma dospělým mužům, se kterými bydlíš. Obzvláště tomu, který je ti očividně dost blízký, přestože víš, že to není zrovna rozumné.“

Vzkypěl v ní vztek a skrz jeho rudý závoj před sebou znovu viděla Shanea, jak bránil ji a Evu a riskoval při tom vlastní život. Shanea, jak se od ní znovu a znovu odvracel, protože měl lepší – mnohem lepší – sebekontrolu než ona sama.

Claire se zhluboka nadechla, a už už by z ní vytryskl proud nevybíravých slov, kdyby ji Shane nevezl za ruku a nestiskl ji.

„Jo,“ přikývl. „V tom máte pravdu. Neznáte mě, a to, co o mně víte, mi asi moc bodů nepřidává. S rodiči vycházím málokdy. Nejsem jako Michael.“ Shane ukázal bradou na Michaela, který vrtěl hlavou v gestu: *ne, tohle ne*. „Myslím, že možná máte pravdu. Asi bude lepší, když se Claire na chvíli přestěhuje zpátky k vám. A vy tak dostanete šanci nás všechny lépe poznat, obzvláště mě.“

„Co to sakra děláš?“ zašeptala důrazně Claire. Bylo jí jedno, že ji táta pravděpodobně může slyšet, a Michael docela určitě. „Já nechci nikam jít!“

„Claire, tvůj otec má *pravdu*. Budeš tam ve větším bezpečí. Jestli ti ještě nedošly události dnešního dne, tak bych tě měl upozornit, že náš dům není zrovna pevnost,“ odpověděl Shane. „Sakra, vetřelci se tam procházejí, jak se jim zachce, a hrozí nám, že se můj otec vrátí a dokončí, co začal...“

Claire odhodila vidličku. „Počkej minutku. Chceš mi říct, že je to jen pro moje dobro, je to tak?“

„Ano.“

„Michaeli? Řekni něco!“

Michael zvedl ruce, jako že se vzdává. Měl toho za sebou dost a Claire se mu nemohla divit. Eva si ale odkašlala a vstoupila do hovoru. „Pane Danversi, zcela upřímně, Claire se u nás má dobře. Všichni na ni dáváme pozor a Shane není typ kluka, který by využil...“

„To bych netvrdil,“ přerušil ji jemně Shane. „Ve skutečnosti jsem přesně ten typ kluka.“ Eva se na něj ošklivě podívala, ale pokračovala. „...a kromě toho ví, že bychom ho zabili, kdyby se o cokoli pokusil. Ale to by on neudělal. Claire se cítí dobře tam, kde je. Je s námi šťastná.“

„Ano,“ přikývla Claire. „Jsem *šťastná*, tati.“

Michael pořád mlčel. Místo toho se zvláštní intenzitou pozoroval Claiřina otce. Nejdříve ji napadlo, že se ho snaží ovlivnit upířskými schopnostmi, ale pak to zavrhla. Michael byl spíš úplně v koncích a snažil se přijít na to, co k tomu dodat.

Její otec ale jako by vůbec neslyšel, co kdokoli z nich řekl. „Chci, aby ses přestěhovala domů, Claire, to je celé. Nechci, abys dál bydlela v tom domě. Konec diskuze.“

Její matka nepromluvila, což bylo docela neobvyklé. Jen pomalu upíjela kávu a předstírala, že ji nezajímá nic než jídlo na talíři.

Claire otevřela ústa, aby odsekla něco ostrého, ale Michael

zavrtěl hlavou a vzal ji za ruce. „Šetři dechem,“ řekl. „Není to z jejich hlavy. Bishop zasel semínko.“

„Cože? Proč by to dělal?“

„Nemám zdání. Možná chce, abychom se rozdělili. Možná si jen rád hraje s lidskými osudy. Možná chce naštvat Amélii. Důležité je, že si myslím, že by ses tím neměla nechat rozhodit.“

„Nechat se *rozhodit*? Michaeli, můj táta tvrdí, že se musím *přestěhovat*!“

„Nemusíš,“ uklidňoval ji Michael. „Ne, pokud nechceš.“

Clairin otec se zamračil a nezdravě zbrunátněl v obličejí. „Zatraceně! Přestěhuješ se!“ vyštěkl. „Jsi moje dcera, Claire, a dokud ti nebude osmnáct, budeš mě poslouchat. A ty...“ ukázal prstem na Michaela. „Kdybych tě musel obvinít...“

„Z čeho?“ zeptal se Michael mírným hlasem.

„Z... hele, nemysli si, že nevím, že se tu něco děje. Pokud zjistím, že moje dcera byla... byla...“ Vypadalo to, že tátovi dochází slova. Michael na něj upřeně hleděl bez náznaku pochopení.

Claire si odkašlala.

„Tati,“ řekla. Cítila, jak jí stoupá horkost do tváří, a jen tak tak se jí nechvěl hlas. „Jestli se ptáš, jestli jsem ještě pan-
na, tak jsem.“

„Claire!“ práskl ostře matčin hlas při poslední větě. „To by stačilo.“

Nastalo ticho. Dokonce ani Michael očividně netušil, jak na to navázat. Eva vypadala, jako by nevěděla, zda se smát nebo šklebit, a nakonec raději zabořila lžičku do čokoládového zmrzlinového poháru.

Michaelovi zazvonil telefon. Přijal hovor, potichu promluvil, poslouchal a nakonec telefon bez odpovědi zavřel. Kývl na servírku. „Musíme jít,“ prohlásil.

„Kam?“

„Zpátky domů. Amélie nás chce vidět.“

„Ty půjdeš domů s námi,“ nakázal táta, ale Claire zavrtěla hlavou. „Nehádej se se mnou...“

„Omlouvám se, pane, ale právě teď musí s námi,“ řekl Michael. „Pokud Amélie řekne, že je to správné, přivedu ji k vám domů osobně. Vysadíme vás cestou a já vám zavolám, hned jak budu něco vědět.“ Řekl to s respektem, ale nedal tátovi šanci protestovat. V tu chvíli bylo jasně znát, že Michael neustoupí.

Otec nasadil urputný výraz, byl pořád rudý v obličeji. „Ještě jsme spolu neskončili, Michaeli.“

„Ano, pane,“ přikývl Michael. „To je mi jasné. Ještě jsme ani nezačali.“

*

Cesta zpátky byla opět nepříjemná, a nejen fyzicky. Otec byl vzteklý, matka v rozpacích, a samotná Claire zuřila tak, že se na ně ani nedokázala podívat. Jak *mohli*? I kdyby si pan Bishop pohrál s jejich hlavami, úplně se tomu poddali. Vždycky tvrdili, že jí důvěřují, že chtějí, aby se rozhodovala sama za sebe, ale když na to došlo, stejně by z ní nejraději zase měli svoji malou bezmocnou holčičku.

No, to se tedy určitě nestane. Ne po to všem, čím si prošla.

Michael zastavil před novým domem jejich rodičů, což byla další velká stavba v gotickém stylu. Vypadal podobně jako jejich, až na statný dub, který se tyčil nad domem a šustil v nočním vánku jako suchý papír. V té tmě se zdálo, že je natřený na černo.

Táta se naklonil ke Claire a věnoval jí poslední pohled. „Očekávám, že se mi ještě dnes ozveš,“ prohlásil, „a že mi sdělíš, kdy přijdeš domů. A tím domů myslím sem k nám.“

Neodpověděla. Když už si vyměňovali pohledy dost dlouho, otec konečně zabouchl dveře auta a Michael se hladce rozjel – ne moc prudce, ale ani zrovna pomalu.